

JÓZSEFVÁROSI HARANGSZÓ 2017. február 19.

A hét szentje: **SZENT POLIKÁRP PÜSPÖK, VÉRTANÚ** Polikárp szmirnai püspök, Szent János apostol tanítványa, a keleti Egyház kiemelkedő egyénisége. A húsvét megünneplésével kapcsolatos vita eldöntésére személyesen járt Rómában, Anicét pápánál (151 körül). Fennmaradt a filippiekhez írt levele. Életéről egykorú írók, Szent Ireneus püspök és Tertullianus írtak. Haláláról hiteles vértanú akták tanúskodnak. 86 éves korában, 155 február 23-án a pogányok bevádolták a prokonzulnál mint "Ázsia tanítómesterét", és halálát követelték. Máglyahalálra ítélték, de mivel a tűz nem értette, karddal átdöfték. Holttestét megégették, de csontjait összegyűjtötték, és "minthogy drágaköveknél többre becsülték, megfelelő helyen (a kisázsiai Musztafa hegyen) eltemették". Ott gyülekeztek össze a keresztények "vértanú születésnapját" megünnepelni.

ORSZÁGOS GYŰJTÉS A KATOLIKUS ISKOLÁKNAK
A katolikus iskolák javára gyűjtenek Magyarország összes katolikus templomában 26-án, a hónap utolsó vasárnapján. Az adakozás évről évre bizonyítja, hogy milyen sokan szívükön viselik egyházunk oktatási-nevelési szolgálatának támogatását.

A 278 katolikus oktatási intézmény 598 tagintézményével van jelen a magyar közoktatásban. Az idei tanévben 135 óvodát, 220 általános iskolát, 85 gimnáziumot, 25 szakiskolát, 51 szakközépiskolát, 53 kollégiumot és 29 alapfokú művészetoktatási iskolát tart fenn 15 egyházmegye, 28 szerzetesrend és négy egyéb egyházi szervezet.

A Magyar Katolikus Egyház a tanévben összesen 116 650 fiatal oktatásáról gondoskodik 11 148 pedagógus közreműködésével.

FEBRUÁRI ÉLETIGE

"Új szívet adok nektek és új lelket oltok belétek. (Ez 36,26)

A szívről az érzések, az érzelmek, a szenvedélyek jutnak eszünkbe. A bibliai szerző számára azonban ez jóval mélyebb tartalommal bír: a lélekkel együtt a szív az ember életének a középpontja, itt születnek a döntései, itt zajlik benső, lelki élete. A hússzív hagyja, hogy Isten igéje alakítsa, vezesse, és „békés gondolatok” ébrednek benne testvérei iránt. A köszív magába zárkózik, képtelen mást meghallgatni és irgalmasnak lenni.

Miért van szükségünk új szívre és új lélekre? Elég, ha körülnézünk. A köszívekből mindenütt erőszak, korrupció és háború születik, mert nem nyitottak Isten teremtő terve előtt. Ha őszintén magunkba tekintünk, talán nem azt vesszük észre, hogy sokszor bennünket is önző vágyak irányítanak? Valóban szeretettel és embertársaink javára hozzuk meg döntéseinket?

Nyomorúságos emberségünk láttán Isten megkönyörül rajtunk. Jobban ismer bennünket, mint mi magunk, és tudja, hogy új szívre van szükségünk. Ezt meg is ígéri Ezekiel prófétának, és nem csak az egyes emberekre gondol, hanem egész népére. Isten álma, hogy egybegyűjtse a népek nagy családját, ahol a kölcsönös szeretet törvénye uralkodik, ahogy azt kezdetben elgondolta. Történetünk során többször is beigazolódott egyrészt, hogy mi magunk képtelenek vagyunk megvalósítani a tervét, másrészt Isten soha nem fárad bele, hogy újra kezdeményezzen, ráadásul azt is megígérte, hogy ő maga olt belénk új szívet és új lelket.

Ígétét pedig akkor teljesítette be egészen, amikor elküldte a földre a Fiát, pünkösdkor pedig kiárasztotta a Lelkét. Ebből egy közösség született – az első jeruzsálemi közösség –, az „egy szív, egy lélek” valóságában élő emberiség mintaképe.

Mindannyian meg vagyunk hívva, hogy ehhez az új emberiséghez tartozzunk, én is, aki ezt a magyarázatot írom, te is, aki olvasod és meghallgatod. De még inkább meg vagyunk hívva arra, hogy építsük, jelenvalóvá tegyük saját környezetünkben és

munkahelyünkön. Micsoda küldetést kaptunk, mekkora bizalommal van Isten irántunk! Ne hagyjuk, hogy úrrá legyen rajtunk a csüggedés a társadalomban meglévő sok korrupció látán, ne nyugodjunk bele közömbösen, hogy a rossz nagyobb nálunk. Tágítsuk ki „a szívünket Jézus Szívének méreteire. Mekkora munka! De ez az egyetlen, ami szükséges. Ha ezt tettük, mindent megtettünk – mondta Chiara Lubich, és így folytatta: – Mindenkit, aki közelünkbe kerül, úgy kell szeretnünk, ahogy Isten szereti. És mivel az időben élünk, egyszerre egy felebarátunkat szeressük, és ne maradjon a szívünkben nosztalgia a másik testvér iránt, akivel az imént találkoztunk.”

Ne saját elégtelen erőnkben és képességeinkben bízunk, hanem abban, amivel Isten megajándékoz: „Új szívet adok nektek és új lelket oltok belétek.”

Ha hallgatunk kérésére, hogy mindenkit szeressünk, ha engedjük, hogy a bennünk szóló Lélek hangja vezessen, akkor az új emberiség élő sejtjei, az új világ építői leszünk a népek és kultúrák gazdag sokszínűségében.

Különböző egyházakhoz tartozó testvéreinkkel együtt éljük ezt az ígét, amelyet egy német ökumenikus csoport választott, hogy Istennek ez az ígérete kísérjen bennünket a reformáció kezdete 500. évfordulójának évében.

Fabio Ciardi

ANTAL ATYÁVAL A ZUGLIGETI JUBILEUMRA I.

Hogy emlékszel vissza a Zugligetben töltött időszakra, a lelkiségére, a közösségre?

Zugligetről nekem az a szentírási szakasz jut eszembe, amikor a kereskedő ember talál egy igazgyöngyöt, és eladja mindenét, hogy azt megszerezze. Elementáris élmény volt: egy barátom révén kerültem oda, aki hívott, én meg vele mentem, mondván, mit veszíthetek, egyszer megnézem azt a „jó hittant” és a papot, aki tartja. És mit ad Isten: úgy jöttem el erről a hittanóráról, hogy a pap is (Kozma Imre atya), és a közösség is megszólított. A ferencesekhez jártam hittanra, ott voltam elsőáldozó és bér-málkozó, de ott nem alakult ki közösségem. 5-6 évig „lebegtünk a térben” a bátyámmal, csak sátoros ünnepeken, húsvétkor, karácsonykor mentünk templom környékére. Zugliget és az Imre atyával való találkozás is, az ő hitelessége megfogta az embert, hogy vannak fiatalok, akik hasonlóképpen gondolkodnak! Az elmúlt rendszerben, 1984-ben ez azért eléggé mellbevágó volt.

Földalatti dolognak számított a gyülekezés?

Nekem a nyolcvanas évek már a „puhulás” ideje. Fiatalemberként utaztam is külföldre, ide-oda, és persze, hogy kommunizmus volt, de azért engedtek már kicsit a szigorból. Most olvastam egy regényt: A kvarcóra hét dallama – Benedek Szabolcs írta. A nyolcvanas évek Magyarországról szól, ahol egy gyereket építenek be a besúgó rendszerbe. Meglepő volt ebben a regényben találkozni a fiatalságom éveivel. Jó, mindent felismertem belőle, de hogy a nyolcvanas években is építettek be embereket...? Ha belegondolok, hát persze! De nekem az a kor nem ezt jelentette.

Visszatérve tehát Zugligethez, valami megragadott. Azt éreztem, hogy nekem ott a helyem. Láttam, hogy szeretnék ennek a közösségnek a tagja lenni, és mindenre jelentkeztem. Emlékszem az első alkalomra: Szepivel, azaz Schumiczky Andrással mentünk füvet nyírni a hegyoldalba. Utána jött a többi, öregek otthonába jártunk fürdetni, mozgássérültekhez hívtak minket a Baba utcába. Mi is a Rózsadombon laktunk, tőlünk egy megállóra volt ez az intézmény, de csak akkor derült ki a számomra, hogy a szomszédunkban ilyen emberek élnek. Megdöbbenő volt megismerni a történetüket, a kort, amikor a gyerekek nem kapták meg a paralízis elleni védőoltást, találkozni, megérteni, hogy ezek a mozgássérültek ugyanolyan emberek, mint amilyenek mi vagyunk, és én is lehetnék a helyükben. Barátságokat kötöttem, most is járok oda föl, megmaradt a kapcsolat.

A lényeg, hogy kerestem a lehetőségeket, hogy minél több dologba bekapcsolódjak. Vecsei Miki meghívott ministrálni, amit

húsz éves fejjel kezdtem el, – addig soha senki nem mondta, hogy ministráljak. Itt ért annak a felismerése, hogy milyen jó az oltár közelében, „tűzközelben” lenni. Emlékszem, hogy egy vasárnap, az esti 6-os ifjúsági miséről kimenve, egy néni megkérdezte tőlem: „Jaj, kedveském, hát mi volt az evangélium?” meg „Miről prédikált a pap?” És én, bár ministráltam is, semmire nem emlékeztem. „Hát... az Isten szeret, az Isten jó” – válaszoltam, de belül nagyon elszégyelltem magamat, és elhatároztam, hogy ha ministrálok is, próbálok odafigyelni, legalább egy mondatot magammal vigyek. Érdekes, én a gimnáziumban, hogy is mondjam, nem voltam amolyan főszereplő típus. Nem szerettem szerepeket betanulni, nem voltam központi ember, mindamelllett, azért voltak barátaim. Ministrálásakor ki kellett állni, föl kellett olvasni, ami érdekes tapasztalat volt, és a gyakorlás végett az ember hétköznapi is elment misére. Jó volt ott lenni, tényleg nagyon jó volt.

Zugligetnek különlegessége volt az úgynevezett „fiúi imakör”, melyet hétfő reggel és szerda este tartottunk. Igazán a hétfői emlékezetes, mert a szerda esti később koedukált lett. Ez azt jelentette, hogy hétfőn reggel fél 7-kor találkoztunk a templomban egy fél órára: aznapi olvasmány, evangélium, imádság, kis taizéi ének. Nyáron utána még fociztunk egyet, közösen reggeliztünk, és fél 9 környékén mindenki elment a munkahelyére – így indult a hét. Jó kis csapat volt, ide tartozott többek közt Vecsei Miki, Pál Feri... Nagy élmény volt velük közösen imádkozni, bár fölkeléskor néha az volt bennem: jaj, fáradt vagyok, most miért kell elmenni?

Számomra Zugliget emlékéhez hozzátartozik Kozma Imre atya személye; ő is ugyanolyan elementáris élményt jelentett, mint a csoportok, ilyet korábban nem láttam, nem tapasztaltam az Egyházban. A hivatásom is egyértelműen Zugligethez és Imre atyához kötődik, neki köszönhetem. Igaz, hogy édesapám az érseki gimnáziumba járt, és édesanyám nővéreknél nevelkedett, mégis, a családban a vasárnapi templomba járás ment csak: hétköznapi pogányság, vasárnap meg egy mise. (folyt.köv) *Miklódý István*